

HIRO ARIKAWA

KOČIČÍ
LOUČENÍ

KOČIČÍ LOUČENÍ

Mitorincko © 2024 Hiro Arikawa

All rights reserved.

First published in 2021 in Japan by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Czech edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Levora, 2026

Cover and illustrations © Kateřina Boudriot Bažantová, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7022-9 (pdf)

HIRO ARIKAWA

KOČIČÍ LOUČENÍ

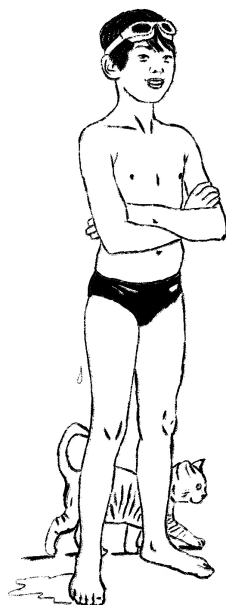
přeložil Jan Levora

Obsah

Za časů Hačiho	
Doplnění k zápiskům Kočky na cestách	5
 Cesta na vlastní pěst	
Doplnění k zápiskům Kočky na cestách	59
 Ostrov koček	103
 Tome, ty uličníku!	141
 Schrödingerova kočka	147
 Kreativní účetnictví	189
 Kočíí loučení	211
 Vysvětlivky / poznámky překladatele	253

Za časů Hačiho
Doplnění k zápiskům Kočky na cestách

SATORU

*

Probudil se v kartonové krabici.

Rozhlédl se kolem sebe a uviděl další kotě, brášku, který se narodil současně s ním. Měl bílý, nadýchaný kožíšek a na něm tu a tam barevné skvrnky. Sourozenců s podobným vzorem se muselo narodit víc, ale v krabici byli jen oni dva.

Víko krabice nebylo dovřené, takže škvírou pronikalo dovnitř trochu světla.

Když budu mňoukat, máma určitě přijde, pomyslel si. Začal tedy hlasitě mňoukat. Bráška se k němu přidal.

Nakonec se vršek krabice otevřel. Dovnitř však nenakoukla kočičí máma, ale nějaký neznámý kluk. Za hlavou se mu rozprostírala jasně modrá obloha.

Chlapec s vyděšeným výrazem mlčky zíral do krabice.

A pak...

„Jé, koťata!“ ozval se za jeho zády veselý hlas a dovnitř nahlédl další chlapec.

„Kde se tady vzala?“

„Někdo je tu musel odložit.“

„Páni, ta jsou roztomilá!“

Chlapec, který dorazil jako druhý, natáhl do krabice ruku a konečky prstů obě koťata pohladil. Teprve pak se osmělil i první kluk a začal je taky hladit.

„Zkusíme si je pochovat?“ zeptal se ten, co se objevil později, a nabral jedno kotě do dlaní jako do misky.

Chlapec, který koťata objevil, vzal do dlaní stejným způsobem i to druhé.

„Myslíš, že se jich někdo chtěl zbavit?“ zeptal se kluk číslo dvě.

„Asi jo,“ odpověděl ten první.

„To je strašné,“ zamumlali oba.

„Měli bychom už jít, nebo přijdeme pozdě na plavání.“

„Máš pravdu, musíme jít.“

Přesto chlapci pořád stáli na místě, sklonění nad koťaty.

Odejít se zdráhal hlavně ten, jenž ke krabici dorazil později.

„Satoru, pojď už!“

Na naléhání chlapce, který koťata našel, Satoru neochotně vrátil kotě do krabice.

Oba chlapci odběhli. Klapot jejich kroků se ztratil v dálce.

Po chvíli se nad krabicí objevil stín. Tentokrát dovnitř nakoukly dívky ve žlutých kloboučcích.

„Jé, ta jsou roztomilá!“ zvolaly vesele. To už se do krabice natáhla ruka a jedno z koťat bez okolků zvedla. Ve vzduchu se ocitl i jeho bráška.

„Chudáčci! Asi je tady někdo odložil.“

„Že bych si jedno vzala domů?“

„Tobě dovolí, abys měla doma kočku?“

„Nevím... ale jsou tak roztomilá. Vsadím se, že až máma kotě uvidí, určitě mi ho nechá.“

„Opravdu? Když ano, dovolíš mi, abych si s ním taky hrála?“

„Jasně. Které se ti líbí víc? Které je roztomilejší?“

Dívky začaly obě koťata porovnávat. Jedno po druhém zvedaly a otáčely na záda.

„Myslím, že si vyberu tohle.“

„Tohle? Vždyť má divně zahnutý ocásek.“

„Vážně? Tak si vezmu to druhé.“

Dívka vrátila kotě zpátky do krabice a vzala si jeho brášku. Ten měl na rozdíl od jeho ocásku, který byl na konci zakřivený, ocásek rovný.

Bráška se už nikdy nevrátil.

Když kotě zůstalo samo, pocítilo najednou úzkost. Začalo naříkavě mňoukat. Zatím si pro ně máma vždycky rychle přišla, ale teď, ať plakalo sebevíc, se kočka neobjevila.

Nakonec se kotátko unavilo a postupně ztišilo. Začínalo být ospalé. Po chvíli se schoulilo do klubíčka a usnulo.

Probudil je tichý šepot. Zvedlo hlavu a uvidělo oba chlapce, kteří předtím odešli na plavání.

„Co se stalo s tím druhým?“

Zřejmě mluvili o jeho bráškovi, kterého si odnesly dívky.

„Zajímalo by mě, jestli si ho můžeme nechat. Kéž bychom mohli!“ mumlali si chlapci pro sebe a upřeně zírali do krabice.

Nakonec ten, který se jmenoval Satoru, odhodlaně řekl: „Zkusím se zeptat mámy.“

„To není fér!“ vykřikl druhý chlapec našťavaně, až sebou Satoru trhl. A ještě vyčítavě dodal: „Vždyť já jsem ho našel jako první!“

„Promiň,“ omluvil se Satoru. „Máš pravdu, viděl jsi to kotě jako první, Kó-čane, takže je tvoje.“

A tak chlapec jménem Kó-čan popadl krabici s kotětem a vyrazil domů. Ale...

„Ne, ne! Kdepak, žádná kočka!“

Ukázalo se, že Kó-čanův tatínek nechce o tom, že by si kotě vzali domů, ani slyšet.

Kó-čan dlouho naléhal, ale nakonec to vzdal. S pláčem popadl krabici a opustil dům. Zdálo se, že kotě zase skončí někde na ulici.

Ale Kó-čan si to namířil k Satoruovi domů.

„Co se děje, Kó-čane?“

„Táta řekl, že kotě k nám domů nesmí...“

„Chápu,“ řekl Satoru vzlykajícím Kó-čanovi. „Nech to na mně, mám skvělý nápad!“

Když táhl Kó-čana na ulici, z domu se ozvalo: „Kam to utíkáš?“

„Jdu jenom s Kó-čanem na chvíli ven,“ zavolal dovnitř vesele.

„Mám plán.“ Satoru mluvil vzrušeným hlasem. „Nedávno jsem četl v jedné knížce ve škole příběh o klukovi, který našel odložené štěně. Přinesl ho domů, ale jeho táta se rozzlobil a chtěl, aby je vrátil tam, kde ho našel. Ten kluk ale nedokázal štěně vyhodit zpátky na ulici, a tak utekl z domova. Jeho táta se ho uprostřed noci vydal hledat, a když ho konečně našel, přece jen mu dovolil, aby si toho psa nechal. Řekl mu ale, že se o něj bude muset sám starat.“

Jinými slovy, Satoru chtěl, aby Kó-čan taky utekl z domova a vzal kotě s sebou. Zdálo se, že Kó-čan pochybuje, že všechno půjde tak hladce, ale nakonec se nadšenému Satoruovi podvolil.

V parku se chlapci pustili do sladkostí a kocourek dostal konzervu, výživné a chutné krmivo pro kočky. Kotě mělo hlad, takže se na krmivo hned vrhlo. Když zabořilo čumáček do žrádla a kýchlo, Satoru i Kó-čan se pobaveně zasmáli.

Satoruův plán však nevyšel podle jejich očekávání.

„A dost!“ ozval se nahněvaný křik Kó-čanova tatínka. „Jak dlouho chceš trucovat? Pojď už domů!“ volal na chlapce.

„Pozor, nepřítel! Utečme!“

Po Satoruově povelu se krabice začala divoce třást. Oba ji totiž popadli a dali se s ní na útěk. Kotě se uvnitř bezmocně převalovalo, poletovalo sem a tam, už ani nerozeznalo, kde je dno a kde víko.

Po nějaké době otřesy ustaly a horní část krabice se otevřela. Oba chlapci s obavami nahlédli dovnitř.

„Je v pořádku? Dost to s ním házelo...“

Další otřesy už by kotě nevydrželo. *Mňaaaau!* protestovalo ze všech sil.

„Slyším kočičí mňoukání!“

„Jsou na střeše!“

Mezi hlasy dospělých byl obzvlášť slyšet rozzlobený křik Kó-čanova tatínka: „Kó-čane! To by stačilo!“

Když chlapec rozhněvaný otcův hlas uslyšel, rozplakal se.

„Vůbec to nedopadlo dobře, Satoru! Jsi lhář!“

„Počkej, nic není ztraceno. Pořád ještě to můžeme zvládnout.“

„Ne, nemůžeme!“

Začínali se hádat, zatímco jejich dospělí pronásledovatelé dole podle všeho diskutovali, jak oba chlapce chytit.

„Vylezu tam po požárním schodišti,“ vykřikl Kó-čanův rozzlobený tatínek. Vypadalo to, že začíná šplhat po schodech nahoru.

„To je konec!“ zvolal Kó-čan.

Kotě netušilo, čeho je to konec, ale pro ně bylo nejdůležitější, aby se už netřáslo s krabicí.

Pak Satoru najednou vykřikl: „Stůjte! Jestli sem půjdete, skočí dolů!“

V davu dole to zašumělo.

„Kó-čan to říká!“ dodal.

„Cože?“

Kó-čan na nic takového ani nepomyslel. „Proč mluvíš za mě?“ zeptal se naštvane a mezi oběma chlapci zase propukla hádka.

„Satoru! Cos to řekl? Je to pravda?“

„Ano, je to pravda! Právě si zul boty!“

Mezi dospělými to znovu zahučelo.

„Nedělej hlouposti!“ vykřikl opět Kó-čanův tatínek. „Přestaň se už vztekat! Jdu tam a dostanu vás dolů!“

„To nesmíte, strýčku! Kó-čan to myslí vážně! Jestli sem půjdete, vezme kotě a spáchá s ním dvojitou sebevraždu!“

Kotě nevědělo, co znamená dvojitá sebevražda, ale zdálo se, že do toho má být taky nějak zapojeno. A ať už to bylo cokoli, nepřineslo by mu to zřejmě nic dobrého. Instinkt mu říkal, že by mělo utéct, ale stěny krabice byly příliš vysoké na to, aby je samo přelezlo.

Oba chlapci se zase o něčem dohadovali.

„Přestaň bez dovolení hazardovat s mým životem!“

„Já myslel, Kó-čane, že si to kotě chceš nechat.“

„No chci, ale...“ Kó-čan se odmlčel, jako by mu došla slova, ale pak rozčileně vyhrkl: „A co ty, Satoru? Proč ty se nezeptáš rodičů, jestli si ho nemůžeš vzít domů?“

„Cože?“ zalapal Satoru po dechu. „Ty bys mi to kotě nechal?“

„Normálního člověka by přece nejdřív napadlo tohle, než nutit kamaráda, aby i s kotětem spáchal sebevraždu, ne?“

„Jestli ti to tedy nevádí, hned se zeptám.“

A tak se kocourek ocitl v Satoruově rodině.

Když se Satoru vrátil domů, tatínek a maminka mu pořádně vyčinili. Zatímco poslouchal jejich lamentování, spořádal spoustu jídla.

Kocourek se stejnou chutí hltal kočičí žrádlo, které mu z konzervy vyklopili na talíř. Jak žrádla ubývalo, bylo stále těžší vylizovat chutná sousta, která unikala na okraj talíře, ale Satoruova maminka nabírala zbytky na prst a krmila ho.

Když kocourek dojedl a začal se čistit jazyčkem kolem tlamičky, všiml si, že i Satoru je s večerí hotov a že kázání rodičů taky skončilo.

„Budou mu tak dva měsíce,“ prohlásila maminka a podržela kocourka jemně za ušima. Cítil se, jako když ho olizovala jeho kočičí máma, a tak začal bezděčně příst.

„Páni, on mručí...“ vyhrkl Satoru překvapeně.

„Pokud se cítí dobře, spokojeně vrní.“

Když Satoru chápavě přikývl, maminka pohladila kocourka konečky prstů pod bradou: „Tady se mu to taky líbí.“ Satoru se ji snažil napodobit, ale v porovnání s ní stále poněkud nemotorně.

„Vidíš, má zalomený ocas.“

„Co je to zalomený ocas?“

„Je to ocas zahnutý na konci jako skoba.“

Maminka obkreslila prsty křivku ocasu. Ony dívky si kocourka toho dne nevybraly právě proto, že měl na konci zakřivený ocásek. Zdálo se ale, že tady to nebude žádný problém.

„Musíme mu dát nějaké jméno.“

Jakmile tatínek tohle řekl, Satoru okamžitě zvedl ruku a začal vykřikovat: „Mám to, mám to! Lamborghini! Lamborghini!“

„To je moc dlouhé jméno a těžko se vyslovuje.“

„Tak tedy McLaren! Ať je to McLaren!“

„Přestaň už s těmi značkami aut.“

„Vždyť je to tak *cool*!“

Když se Satoru s maminkou začali dohadovat, vložil se do věci tatínek.

„Místo cizího slova bych dal přednost nějakému typicky japonskému jménu, protože si je všichni snadno osvojí. Má na sobě skvrny, tak co třeba Buči, tedy Flíček?“

„Ne, to zní moc lacině,“ zavrhla okamžitě jeho návrh maminka. Tatínek vypadal sklíčeně.

Satoru se zadíval na kocourka a pak řekl: „A co třeba Hači?“

Rodiče překvapeně zamrkali.

„Podívejte, na čele má dva flíčky, které tvarem připomínají znak pro osmičku, tedy Hači.“

„To zní taky kýčovitě,“ řekla maminka a pohlédla na tatínka, jako by chtěla říct, že chlapci bývají stejní jako jejich otcové. Tatínek se trochu zavrtěl, zřejmě mu to nebylo zrovna po chuti.

„Obě jsou sice stejně kýčovitá jména, ale to Satoruovo má alespoň nějaký šmrnc, protože znak *hači* se postupně rozevívá směrem dolů jako vějíř, jako by sbíral štěstí. Osmička je prostě šťastné číslo. “

A tak bylo rozhodnuto. Satoru vzal kocourka do náruče, zvedl ho a přitiskl nos k jeho čumáčku. „Hači! Jmenuješ se Hači! Odpověz mi, Hači!“

Mňau! ozvalo se kotě a chlapec se celý rozzářil. Tváře mu jen svítily.

„On odpověděl! Rozumí mi!“

Přitiskl si ho k rozpáleným tvářím.

A tak se v Satoruově rodině stal z kocourka Hači.

*

Na předchozí domov, kde žil se svou kočičí mámou a ostatními koťaty, svými sourozenci, si vzpomínal jen matně, a po třech dnech v Satoruově domě na všechno zapomněl.

Kó-čan si s ním přicházel hrát skoro denně. Ten den mu přinesl jako dárek hračku pro kočky. Kočičí dráždidlo.

„Máma ji včera koupila v supermarketu. Ta část na hraní je vyrobena z pravé králičí kožešiny,“ řekl a zamával hračkou před Hačim. Šedá chlupatá část připevněná na konci se kotěti divoce míhala před očima. Rychlost, s jakou se chomáček chlupů pohyboval, byla závratná, ale samotný pohyb byl jednotvárný a nepříliš vzrušující.

„Takhle to nepůjde,“ řekl Satoru a vzal hračku Kó-čanovi z ruky. Zastrčil ji pod *zabuton*, polštář na sezení, a nechal vykukovat jen konec huňatého chomáče. Pomalu s ním pohnul, zastavil se a pak znovu trochu zatáhl.

Hači instinktivně zvedl zadeček. Zamával zahnutým ocáskem a přikrčil se. Boky se mu chvěly. Najednou se odrazil, skočil a hračku chytil do předních tlapek! Už si myslel, že ji má, ale šedý chlupatý chomáček mu z tlapky vyklouzl a rozkymácel se kousek před ním.

Kocourek se znovu vymrštil, ale tentokrát hračka vklouzla pod polštář a zmizela. Už už si Hači myslel, že je hračka pryč,

když najednou vykoukla na druhém konci polštáře. Uskočil stranou a nadšeně se po ní vrhl, huňatý chomáč chlupů mu však znovu proklouzl mezi tlapkami.

Nedokázal ho chytit.

Kó-čan si obdivně povzdechl.

„Jde ti to skvěle, Satoru!“

Satoru se spokojeně zasmál. Byl na sebe pyšný, ale to jeho maminka ho naučila, jak zacházet s hračkami pro kočky. A uměla to ještě líp než on. Jako dítě prý měla taky kočku.

„Teď už vím, jak na to, nech mě to taky zkusit,“ řekl Kó-čan.

Chtěl napravit své předchozí selhání. Napodobil, jak to dělal Satoru, ale pohyboval s chomáčem chlupů stále příliš rychle. Hači hračku očima pozorně sledoval, ale nedokázal odhadnout správné načasování, kdy skočit.

„Zkus to pomaleji.“

„A není Hači trochu zpomalený?“

„Vůbec ne, je prostě jen rozvážný.“

Rodiče o Satoruovi taky říkali, že je *rozvážný*. Znamenalo to něco jako *pomalý*, ale šlo o laskavější způsob, jak něco takového říct.

Kó-čan přestal mávat hračkou ze strany na stranu, ale jen vystrkoval její konec s chomáčem chlupů na stejném místě zpod polštáře. Nepohyboval už s ní zleva doprava, takže pro Hačiho bylo takhle snazší ji chytit.

„Svačina!“ zavolala Satoruova maminka a přinesla chlapcům *mušipany*, nadýchané bílé chlebové bochánky vařené v páře. Svačina na chvíli rozptýlila Kó-čanovu pozornost, takže začal s hračkou pohybovat pomaleji. Hači okamžitě využil příležitosti, chytil šedý kožíšek do tlapek a začal jej pečlivě žvýkat.

„A co rozinky?“

„Tentokrát ne. Nedávám je tam pokaždé.“

„Ach jo,“ zakňoural Satoru a našpulil pusu.

„Nestěžuj si!“ řekla maminka a cvrnkla mu prstem do čela.

„Já mám rád kakaové,“ poznamenal Kó-čan. Napařované bochánky s kakaovou příchutí se ke svačině taky často dělá. Jeho maminka do těsta přimíchávala trochu kakaového prášku.

„I kakao mi došlo. Jezte, co je, a mlčte už!“ prohlásila Satoruova maminka a taky cvrnkla Kó-čana prstem do čela. Zdálo se, že mu tím udělala velkou radost.

Chlapci se pustili do svačiny a hračka zůstala nehybně ležet na podlaze. Hači se nudil, a tak skočil a zakousl se Satoruovi do palce u nohy.

„Au, to bolí! Přestaň!“

Hači se však dál honil za palcem, kterým před ním chlapec uhýbal. „Dobře, dobře, chápu,“ řekl Satoru a vstal. Prohrábl látkovou krabici s Hačiho hračkami a vytáhl myš s bílým kožíškem a hubeným koženým ocáskem.

„Tohle se ti líbí, vid’?“

Chytil myš za konec ocásku a začal s ní točit dokola.

„Chytej!“ vykřikl a hodil ji na chodbu. Hači se nadšeně rozběhl za ní. Když ji dohnal a udeřil do ní tlapkou, rozjela se před ním po naleštěné podlaze jako po kluzišti. Jakmile ji znovu plácl, utekla mu zase jiným směrem.

„Ta myš se mu opravdu líbí.“

„Dokáže se s ní na chvíli zabavit i sám.“

„Myslíš, že by uměl chytit i skutečnou myš?“

„Možná...“

O pár měsíců později byla Kó-čanova otázka zodpovězena.

„Fuj, myš!“ vykřikla Satoruova maminka při uklidu skříně. Myš zřejmě vyskočila ven, když maminka otevřela úložný prostor nahoře, a rozběhla se přes celou místnost. Narazila na Hačiho, který se tam právě procházel.

„Hači, chyt' ji!“

To se lehce řekne, jenže tahle myš byla aspoň třikrát větší než jeho oblíbená bílá myška na hraní a neměla bílou, ale šedou barvu. A navíc se pohybovala sama, aniž by ji musel postrkovat nebo do ní plácát packou. Takovou myš ještě nikdy neviděl.

Nevěděl, co má dělat, a tak bezděčně ustoupil o pár kroků dozadu.

Myš bez váhání proklouzla Hačimu mezi nohama a utekla ke vchodovým dveřím. Ucítil, jak se vzduch prohnal kolem jeho nohou, a vyděšeně se posadil na podlahu.

„Vyženeme ji ven!“ zakřičel tatínek a rozběhl se ke vchodovým dveřím se srolovanými novinami v ruce.

„Satoru, zavři dveře do pokoje!“

Chlapec zavřel na pokyn maminky dveře vedoucí z obývacího pokoje do chodby a sedl si před Hačim do dřepu.

„To je ale ostuda! Jsi kocour, a prohraješ s myší...“

Podle Hačiho byla kritika nemístná. Tohle přece nebyla myš, jakou znal.

„Já vím, je to první myš, kterou jsi v životě viděl. Jsi prostě domácí kočka z krabice.“

Tohle ale nebyla žádná myš! protestoval Hači mňoukáním, ale Satoru ani jeho maminka tomu nevěnovali pozornost.

„Tak už jsem ji vyhnal ven,“ oznámil tatínek, když se vrátil.

„Ta myš pod tebou proběhla jako tunelem, Hači,“ dodal a konejšivě pohladil kocourka po hlavě.

Říkám vám, že to nebyla žádná myš! zlobil se Hači, ale zdálo se, že ho nikdo neposlouchá.

„I když se v našem domě objeví myš, tenhle kocour je nám k ničemu.“

To už stačí! Hači se uraženě schoulil v rohu pohovky do klubíčka. *Nemůžu se přece bavit s lidmi, kteří nechtějí rozumět tomu, co říkám.*

„Nevadí, nemáme kocoura, máme Hačiho.“

„Ty jsi našťvaný, Hači?“ Satoru šel k němu a pohladil ho. Bylo ale už pozdě.

„Neboj, nevadí, že neumíš chytat myši. Jsi náš kocour a máme tě moc rádi.“

Hači měl v plánu chvíli trucovat, ale Satoru ho drbal za ušima, hladil po bradě a ze všech sil se snažil dostat ho do dobré nálady, takže to kocourek nakonec vzdal a začal spokojeně vrnět.

Když ho Satoru našel na ulici, byl to v Hačiho očích už velký kluk, něco jako starší brácha, ale než se nadál, byl to on, kdo působil dospěleji než Satoru.

Zdálo se, že čas koček a čas lidí plynou odlišným tempem. Jakmile si tohle uvědomil, byl z něho dospělý kocour.

Už ho tak nepřitahovaly kočičí hračky nebo umělé myšky, jako když byl ještě malé kotě. I když ho Satoru lákal ke hrám, stále častěji mu Hači dával najevo, že ho to obtěžuje.

„A byl tak maličký, když jsme ho našli!“ řekl Satoru. „Tehdy se Kó-čanovi přesně vešel do dlaní, když je semknul, jako by z nich chtěl udělat miskou na vodu. Nebyl větší než sevřená pěst.“ Zřejmě trochu přeháněl, ale tak už to se vzpomínkami bývá, poněkud se v nich přehání. Protože byl Satoru ještě dítě, vzpomínky, které se mu vryly do paměti, byly značně zvětšené. Když byl Hači malé kotě, Satoru mu naopak připadal velký jako hora.

Satoru a Kó-čan rostli v porovnání s Hačim velice pomalu. Kočky bývají po roce několikanásobně větší, než když se narodily, ale oba chlapci vyrostli během roku jen o pár centimetrů.

Moc by mě zajímalo, kolik let bude těm dvěma trvat, než vyrostou a stanou se dospělými, přemýšlel Hači.

Přišlo jaro, druhé od chvíle, kdy chlapci Hačiho našli.

Popruhy černých školních brašen, které nosili na zádech, jim začínaly být trochu těsné. Protože na ně zíral každý den, vůbec si toho nevšiml, ale teď si najednou uvědomil, jak jim ruce i nohy povyrostly.

Jaro pominulo, začalo léto a Satoru se vrátil domů se zlatou trofejí. Čas od času nějakou přinesl, ale nikdy takhle velkou.

Ten den byla k večeři Satoruova oblíbená jídla. Smažené kousky kuřete *karaage* s bramborovým salátem a domů objednané suši bez wasabi. Dřevěná kulatá vanička na suši zvaná *oke* byla z jedné třetiny zaplněna suši s proužky vaječné omelety.

Hači taky dostal slavnostní večeři – misku plnou dušených kuřecích prsíček.

Před večeří si připili – Satoru džusem, rodiče pivem.

„Gratulujeme ti k vítězství, Satoru!“

Satoru se zúčastnil závodů v plavecké škole, kterou navštěvoval s Kó-čanem. Byla to největší plavecká soutěž, jakou kdy vyhrál.

„Jsi úžasný, Satoru! To já když chodil na základní školu, dokázal jsem uplavat jen pětadvacet metrů.“

„Není divu, vždyť jsme vyrůstali na Hokkaidu!“

Podle maminky byla voda v moři a v řekách na Hokkaidu studená i v létě, takže se nenašlo moc příležitostí ke koupání, a proto se tam jen málo lidí naučilo opravdu dobře plavat.

„Tvůj instruktor plavání nám říkal, že by chtěl, abys s plaváním určitě pokračoval i na nižší střední škole. Co si o tom myslíš?“

Satoru byl zabraný do maminčina smaženého kuřete. Už snědl tři kousky a mezitím se cpal ještě suši s vaječnou omeletou.

„No, jestli bude pokračovat Kó-čan, tak já taky,“ odpověděl roztržitě a zakousl se do čtvrtého kousku kuřete.

Kó-čan v plavání nijak zvlášť nevynikal. I na dnešních plaveckých závodech jen fandil.

„Na nižší střední škole přece bude plavecký kroužek, ne?“ vyzvídal tatínek, ale Satoru jen zopakoval: „Jedině s Kó-čanem.“ A pustil se do dalšího suši s vaječnou omeletou.

„A co říká Kó-čan? Bude pokračovat v plavání?“

„To ještě neví.“

Zdálo se, že pro Satorua bylo plavání zajímavé, jen pokud na ně mohl chodit s Kó-čanem.

Tatínka docela zamrzelo, že Satoru neprojevil větší nadšení, ale řekl jen: „No, pokud budeš chtít pokračovat, klidně můžeš.“

Pak se otočil k mamince a pozvedl prázdnou láhev od piva: „Šéfová, ještě jedno!“ zvolal a maminka vstala a se smíchem odkráčela do kuchyně.

Satoru se nakonec nabažil i suši s vaječnou omeletou a vzal si suši s tuňákem. Když ho ale Hači poškrábal na rukávu, že chce taky, odloupl plátek tuňáka a podal mu ho. Sám snědl jen samotnou rýži ochucenou octem.

Hači ještě nevěděl, zda Satoru s Kó-čanem budou pokračovat na nižší střední škole s plaváním, ale najednou si uvědomil, že odted' na ně bude dohlížet, jak ve zdraví vyrůstají.

Poté, co byl s bráškou odložen na ulici, dostal se do tohoto domu, a ne do žádného jiného. Možná právě proto, aby mohl sledovat, jak oba chlapci porostou.

„Hači!“

Satoru, asi už unavený z jídla, položil Hačimu prsty na ocas. Měl ten jeho zakřivený ocásek rád a často si s ním hrával.

Dívky, které si tehdy ze dvou opuštěných koťat vybraly jeho brášku, si Hačiho neodnesly právě kvůli tomu, že měl ocásek zahnutý na konci jako skobu.

Pro Hačiho bylo velkým štěstím, že měl zakřivený ocásek.

*

Parné léto skončilo a vítr se konečně ochladil. Nebe jako by bylo najednou výš.

„Mami, co ta moje taška? Říkala jsi, že mi ji dneska koupíš,“ zeptal se Satoru po návratu ze školy a přitulil se k mamince.

„Dobře, dobře,“ zasmála se a vytáhla cestovní tašku, kterou během dne koupila. Velkou modrou tašku z mačkané látky.

„Můžu si už zabalit?“

„Vždyt do školního výletu zbývá ještě celý týden...“

„Ale když si věci připravím dřív, nebudu potom muset spěchat.“

Nadcházející školní výlet byl pro Satorua velká událost.

„Kolik slipů potřebuju na převlečení na tři dny?“

„Dvoje stačí, ne?“

„A ne troje?“

„První den přece v jedněch pojeděš z domova.“

Zdálo se, že Satoru není s maminčiným vysvětlením spokojen.

„Ale bude to stačit?“

„Klidně si vezmi troje. Nejspíš je budeš potřebovat, kdyby ses v noci počural,“ odpověděla maminka škádlivě zpěvavým hlasem.

Satoru zrudl a začal ji plácát po ruce: „Nikdy se už nepočurám! To bylo přece dávno!“

A měl pravdu. Hači byl ještě malé kotě, když Satoru ve spánku nakreslil na *futon* žlutou mapu světa. Tehdy se i Hačimu někdy nepodařilo doběhnout na záchod. Byla to stará historka, tak stará, že vzpomínka na ni dávno vybledla.

Ted' už to Satoru i Hači na záchod zvládali.

„Nepočurávám se, ale mám prostě pocit, že mi něco chybí!“

„Tak proč se nezeptáš Kó-čana?“

Když si k nim Kó-čan přišel hrát, Satoru se ho zeptal, kolik spodního prádla si vzít na převlečení na tři dny. Dlouho o tom diskutovali a kreslili si do notesů obrázky slipů.

„Jedny po vykoupaní první den. Druhé po vykoupaní druhý den. A třetí den...“

„To další nepotřebujeme, protože už se vracíme domů.“

Kó-čan byl pro dvojce slipy, Satoru pořád ještě váhal: „Ale jsou to přece tři dny...“ Tenkými čarami nakreslil do rohu svého notesu několikery slipy.

Jeho maminka, která právě procházela kolem, si od něho vzala tužku a nakreslila před slipy po prvním koupání postavu ve slipech. Byl to chlapec, protože na hlavě měl něco jako baseballovou kšiltovku.

„Takže... Tady jsou slipy, které máte na sobě od začátku. Jsou to ty, v nichž pojedete z domova. Pak jsou tu slipy, které si vezmete po prvním koupání, a slipy, které si oblečete po druhém koupání. Podívejte, dohromady jsou troje,“ vysvětlovala a ukazovala přitom na postavu ve slipech, kterou nakreslila, a na další dvojce nakreslené slipy. Oba chlapci konečně vypadali spokojeně.

„Takže nám budou stačit dvojce náhradní.“

„Ano.“

Maminka na sebe byla pyšná, ale když se vrátila do kuchyně a podívala se na vytištěnou stránku na lednici, zvolala:

„Ach! Omlouvám se, chlapci! Tady v pokynech pro školní výlet je napsáno, že každý by měl mít s sebou jedny náhradní spodky navíc.“

„Cože?“ ozvali se chlapci nespokojeně, když zjistili, že rozhodnutí, na němž se konečně shodli, bylo zrušeno.

„Takže kolik slipů nakonec potřebujeme na tři dny?“

„Původně jsem řekla, že dvoje. Původně...“

Maminka se vrátila do pokoje a dala do závorek jedny další.

„Ale pro jistotu si vezměte jedny náhradní navíc.“

„Jak to myslíš, pro jistotu?“

„No, kdyby se třeba někdo počural ve spaní...“

„Já se ve spaní nepočurávám!“

Po všem tom povyku se nakonec dohodli na trojích náhradních slipech.

„A co ponožky? Taky troje?“ zeptal se Satoru. Maminka se šla znovu podívat do pokynů k výletu. „O těch tam není žádná zmínka. Myslím, že dva páry budou stačit.“

„Ale co když promokneme v lijáku?“

„Jestli se toho bojíš, vezmi si klidně tři páry.“

A tak se Satoru s Kó-čanem začali dohadovat, zda si vzít jeden pár ponožek navíc.

Koče stačí mít jen jeden kus oblečení, ale pro lidi, kteří toho musejí na sobě nosit hodně, to může být velký problém, pomyslel si Hači. Další jejich diskusi už ignoroval, vlezl do široce rozevřené cestovní tašky a stočil se do klubička.

Konečně nastal den před školním výletem.

„Tak další... kartáček na zuby.“

„Mám.“

Chlapci současně vytáhli z cestovních tašek sady na čištění zubů a drželi je před sebou jako *inro*, pouzdro na malé předměty, které se nosí zavěšené na pásu kimona zvaném *obi*. Kó-čan přitáhl svoji cestovní tašku k Satoruovi, aby si spolu podle

seznamu zkontrolovali, jestli na něco nezapomněli. Nahlas četl seznam věcí uvedený v pokynech pro výlet a oba každou věc vytáhli z tašky a navzájem si ji ukázali.

„Pozor, ať při té kontrole něco nevyndáte a nezapomenete tady!“ volala na ně Satoruova maminka, která vedle ukládala prádlo, ale chlapci ji neposlouchali.

Přesto odpověděli: „To zvládneme!“

„Slipy?“

„Troje.“

„Ponožky?“

„Dva páry.“

Takže se nakonec spokojili se dvěma páry ponožek.

Poté, co obsah zkontrolovali, tašky spokojeně zavřeli. Nevšimli si, že za Kó-čanovou taškou zůstala nenápadně ležet jeho sada na čištění zubů.

Jen se koukněte! Hači začal zubní kartáček převalovat tlapkami.

„Kó-čane, zůstal tady tvůj kartáček!“ všiml si Satoru.

„To snad ne!“ vykřikl Kó-čan a sebral Hačimu kartáček.

„S tím si nesmíš hrát, Hači. To není žádná hračka.“

Jen jsem ti ukázal, že jsi tady něco zapomněl. To od tebe není hezké. Hači nazlobeně přimhouřil oči, ale Satoru rychle přinesl kočičí dráždidlo a řekl: „Pojďme si hrát s něčím jiným.“

Hači byl pořád ještě trochu rozmrzelý, ale říkal si, že by to Kó-čanovi měl odpustit, protože chlapci odjížděli na celé tři dny pryč, a kdyby odjeli a zanechali Hačiho doma rozzlobeného, mohli by se tím na výletě trápit. Koneckonců, Satoru a Kó-čan byli ještě děti, takže se nedalo čekat, že se budou chovat stejně ohleduplně jako dospělí.

Nemluvě o tom, že v Hačim vzbudila zájem hračka, s níž Satoru naučila jeho maminka tak dovedně zacházet.

Hači chvíli pobíhal kolem a honil se za chomáčem chlupů, který se rozbíhal a zase zastavoval. Kó-čan několikrát zkusil

Satorua vystřídat, ale nebyl tak šikovný jako on. Na rozdíl od Satorua se vůbec nenechal chytit, takže to pro Hačiho nebylo tak zajímavé.

„Brzy bude večere!“ zavolala Satoruova maminka z kuchyně. „Kó-čan, je čas jít domů, zítra jedete na výlet. Máte sraz brzy ráno.“

„Ale když Hači má tak dobrou náladu!“

Kdepak, kvůli mně zůstávat nemusíš, já jsem v pohodě, pomyslel si Hači. Pustil hračku z tlapek a Satoruova maminka dodala: „Vždyť si s ním můžeš přijít hrát kdykoli, ne?“

„Dobře, už jdu,“ odpověděl Kó-čan. Na rozloučenou políbil Hačiho po hlavě, pak popadl svoji cestovní tašku a šel.

Když Satoru svého přítele vyprovodil, odnesl si tašku do svého pokoje. Ani jeden z chlapců si nevšiml, jak Hači s rodičovskou láskou dohlížel na to, aby na nic nezapomněli. *Inu, jsou to ještě děti*, pomyslel si kocour.

Ten den byl Satoru při večeři velice rozrušený.

„Tati, jaký dárek bys chtěl, abych ti přivezl?“

„Když to bude od tebe, Satoru, udělá mi radost cokoli.“

Tatínek mu chtěl zřejmě ulehčit rozhodování, ale Satoru odsekl, že to je nesmysl, a tak vypadal sklíčeně.

„A co mám přivést tobě, mami?“

„Mohl bys mi koupit pleťové odličovací papírky pro masknou pleť značky Jódžija. Říká se jim taky matující papírky.“

„Co jsou to matující papírky?“

Maminka vstala a z nákupní tašky, již neustále nosila s sebou, vytáhla malou taštičku a otevřela ji. Měla v ní pudřenku a rtěnku, tedy pomůcky, které vždycky používala, když chtěla vypadat hezky. Vyndala z pouzdra něco jako maličký tenký notýsek. Byly v něm skoro průsvitné papírky.

„Vidíš, tohle jsou matující papírky. Ty od firmy Jódžija mají na přední straně kresbu ženského obličej.“

„Jakou kresbu?“

„No, podívej...“

Maminka mu nakreslila do poznámkového bloku nepříliš zdařilou, a přesto půvabnou ženskou tvář, která připomínala obličej tradiční japonské panenky *kokeši*. Satoru si obrázek pozorně prohlížel.

„A když budou mít nějaké s hezčím obrázkem, můžu koupit ty?“

„Ne, já chci jediné značku Jódžija,“ trvala maminka na svém.

„Takže nemám na výběr,“ přikývl Satoru dospěle.

Tu noc byl Satoru tak rozrušený, že nemohl usnout. Od chvíle, kdy ulehl, se pořád převracel, takže Hači si pokaždé musel najít nové místo na posteli.

Co mám dělat? Vždyt zítra musím brzy vstávat..., trápil se Satoru. Postavil si hodiny přímo k čelu lůžka, aby na ně dobře viděl, poslouchal jejich tikot a bylo mu do pláče. Nakonec odhodil přikrývku, vstal a zamířil do obývacího pokoje.

Hači si o chlapce dělal starost, a tak ho následoval. V obýváku se ještě svítilo, maminka byla dosud vzhůru. Seděla u stolu a něco psala.

„Mami...“

„Dobře, dobře,“ usmála se a vstala. Chvilí slyšel, jak něco dělá v kuchyni, pak se ozvalo zapípání mikrovlnné trouby. Maminka z ní vyndala hrnek, z něhož se ještě kouřilo.

Jemně zavonělo ohřáté mléko.

Den před každou větší cestou, školou v přírodě nebo rodinným výletem byl Satoru vždy příliš vzrušený na to, aby usnul, a tak mu maminka připravovala tento *lék na dobré spaní*.

„Dnes jsem tam speciálně přidala celé dvě lžice medu. To ti pomůže.“

Satoru přikývl, posadil se na pohovku a začal foukat do hrnku.

„Mami, ty jsi byla někdy v Kjótu?“

„Mockrát.“

„A byla ses podívat i v chrámu Kijomizu-dera?“

„Ano, byla. Měli tam vynikající vařené *tófu*. Jestli budeš mít chvílku, ochutnej ho.“

„Já nemám *tófu* rád.“

Chvíli si povídali o podobných bezvýznamných věcech, až Satoru konečně dopil mléko a víčka mu ztěžkla.

Popřál mamince dobrou noc, vrátil se do svého pokoje, vlezl si do postele a poté, co se párkrát přetočil, tvrdě usnul. Hači se mu schoulil u nohou do klubíčka.

Druhý den ráno se Satoru probudil brzy a vyrazil s Kó-čanem, který ho přišel vyzvednout, vesele ke škole.

Za dva dny se měl vrátit domů se svými dárky.

Mělo to tak být.

*

Den po Satoruově odjezdu hustě pršelo.

Hači přirozeně cítil, jak mu těžknou víčka, protože déšť kočky uspává. Po snídani se stočil do klubíčka na pohovce. Tatínek si vázal kravatu a díval se přitom z okna.

„Leje jako z konve. Jestlipak je Satoru v pořádku?“

„Podle předpovědi počasí má být v západním Japonsku slunečno.“

„Doufám. Kdyby lilo i tam, měli by po výletě. Než teď dojdou na nádraží, budu celý promočený.“

„Neboj, vezmu tě tam autem.“

Když tatínek dosnídal, oblékl si sako a maminka odnesla špinavé nádobí do kuchyně a namočila je do dřezu.

Pak oba ve spěchu odešli. Tatínek zavolal na Hačiho, že už jdou. Maminka neřekla nic, protože počítala s tím, že se brzy vrátí.

Nezdálo se, že by ten odporný zvuk padajícího deště chtěl polevit. Nejlepší, co kočka může v takovém počasí udělat, je zdímnout si. Kap, kap, kap... *vrrr, vrrr, vrrr...* kap, kap, kap... *vrrr, vrrr, vrrr...* Nebylo slyšet nic než kapky deště a vrnění spícího kocoura.

Najednou Hači nastražil uši. Zdálo se mu, jako by v neustávajícím šumění deště zaslechl z dálky tiše sirénu.

Spánku už měl dost. Zív a protáhl si záda. Pak seskočil z pohovky a zamířil do kuchyně. Soudě podle toho, jaký měl hlad, muselo být kolem poledne.

V misce ležící na obvyklém místě vedle dřezu našel ještě zbytky kočičích granulí z rána. Bylo toho málo, ale Hači si říkal, že když se do těch několika kousků pustí, Satoruova maminka si toho určitě všimne a přidá mu.

Avšak ani poté, co misku vyprázdnil a vylízal, maminka se v kuchyni neobjevila. Celý dům se zaplnil zvukem deště, nikde ani stopy po tom, že by se tu někdo pohyboval.

Hači se podivil, ale nedokázal odolat ospalosti, která ho přemohla, a znovu usnul. Kap, kap, kap... *vrrr, vrrr, vrrr...* kap, kap, kap... *vrrr, vrrr, vrrr...*

Než si to Hači uvědomil, déšť začal slábnout. Probudil ho zvuk odemykání vchodových dveří.

Je pozdě a mám opravdu hlad! zamňoukal na přivítanou, ale žena, která vešla dovnitř, nebyla Satoruova maminka. Vypadala trochu jako ona, ale byla mnohem mladší. Šlo o Satoruovu tetu, mladší sestru jeho maminky. Několikrát je už navštívila.

Když uviděla kocoura, trochu se vylekala. Hači se neodvážil k ní přiblížit, protože z předchozích setkání věděl, že se teta koček bojí.

„Pojď, Satoru,“ pobídla chlapce. Do dveří vstoupil Satoru s cestovní taškou v ruce.

Hači se mu na prahu snažil otírat o nohy, aby ho přivítal doma, ale najednou celý ztuhl. Nevěřil svým očím. *Je tohle opravdu Satoru?*

Chlapecova tvář byla bezvýrazná a bílá jako křída.

Obvykle se jeho výraz měnil, jak pohyboval obličejem, ale teď měl prázdné, doširoka otevřené oči a pevně zavřená ústa.

„Prosím, převlékni se do toho,“ řekla teta a podala mu papírovou tašku. Chlapec neohrabaně natáhl ruku a vzal si ji.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí loučení.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.